

# Колесо Часу. Книга 2. Велике полювання

**КУПИТИ**

## Про книгу

Новий оберт Колеса Часу — і в руках Ранда аль'Тора та його друзів опиняється легендарний Ріг Валіра. Але не все так просто у сповненому інтриг і підступів світі Джордана, де ніхто ні в чому не може бути впевнений. Приспівники Морока викрадають Ріг та кинджал, від якого залежить життя Мета, тож тепер друзям услід за крадіями потрібно пройти через невідомі міста і землі, через Портальний камінь, щоб дістатися до окупованого шончанами міста Фалме, що на мисі Томан. Тут і мало би завершитись Велике полювання, але чи так це станеться...

## Пролог

### У тіні

Чоловік, який називав себе — принаймні у цьому місці — Борсом, глузливо скривився від приглушеного гомону, що котився під склепінням зали, наче тихе гусяче гелготання. Проте його гримаса залишалася непоміченою під чорною шовковою маскою на обличчі, дуже схожою на маски, що закривали сотні інших облич у цій залі. Сотні чорних масок і сотні пар очей, які намагалися розгледіти, що приховується під ними.

На не надто гостре око ця велика зала могла би здатися палацовою, особливо якщо зважити на височенні мармурові каміни, золоті люстри, що звисали зі склепінчастої стелі, барвисті гобелени і мозаїчну підлогу з вигадливим візерунком. Але так могло би здатися на не надто гостре око. Для початку достатньо хоч би того, що каміни стояли холодні. Полум'я витанцьовувало на поліняках завтовшки як людська нога, однак не давало тепла. Стіни за гобеленами та стеля високо над люстрами були оголені до каміння, майже чорного. Жодного тобі вікна, і лише дві дверних пройми у протилежних кінцях зали. Скидалося на те, що хтось прагнув створити подобу палацової вітальні, та не завдав собі багато клопоту, обмежившись лише її обрисами та кількома деталями для правдоподібності.

Де знаходилася ця зала, чоловік, що називав себе Борсом, не знав — і помишляв, що цього не знає жоден із присутніх. Його нервувало вже на саму думку про те, де це може бути. Досить того, що його було покликано. Йому й про це не хотілося думати, однак від такого запрошення навіть він не зміг відмовитися.

Він обсмикнув плащ, дякуючи подумки, що каміни холодні, бо інакше йому було б задушно у чорному сукні, що вкривало його аж до п'ят. Увесь його одяг був чорний. Об'ємні складки плаща прикривали його зумисну сутулість, до якої він удався, щоби приховати свій зріст, а також збивали з пантелику щодо того, був він худий чи повний. Тут він був не єдиний, хто закутався ледь не у кравецьку плахту.

Він мовчки розглядав присутніх. Майже всім у своєму житті чоловік завдячував терплячості. Якщо він достатньо довго чекав і пильнував, хтось

обов'язково припускався помилки. Більшість чоловіків і жінок у залі дотримувалися такої ж філософії: вони вичікували й мовчки слухали тих, хто не міг не говорити. Декому бракувало терпцю або їх гнітила мовчанка, й тому вони розбовкували більше, ніж слід було.

Поміж гостей снували служники — худорлява, золотоволоса молодь, пропонуючи з поклоном і безмовною посмішкою вино. Юнаки й дівчата були одягнені однаково: в облиплі білі штани та білі сорочки вільного крою. І ті, й інші рухалися з бентежною грацією. Кожен із них був дзеркальним відображенням інших, юнаки не поступалися вродою дівчатам. Він сумнівався, що зміг би хоч когось вирізнити « хоча мав гостре око і чіпку пам'ять на обличчя.

Зодягнена в біле усміхнена юнка піднесла йому тацю з кришталевиими келихами. Він узяв один, не маючи однак наміру пити; якби він узагалі відмовився від почастунку, це могло би бути витлумачено як недовіра — або й щось гірше, а будь-який хибний крок міг тут закінчитися смертю, — однак невідомо, що могло бути підсипано в напій. Звичайно, серед його соратників «ніхто би не був проти зменшення кількості претендентів на владу, ким би не виявилися ті горопахи.

Знічев'я він почав розмірковувати, чи вибавляться від прислужників після цього зібрання. Челядь усе чує. Коли служниця, мило посміхаючись, випросталася з поклону, його очі зустрілися з її очима. Відсутній погляд. Порожні очі. Очі ляльки. Очі мертвіші за саму смерть.

Він аж здригнувся, коли вона граційно відійшла від нього, і вже було підніс келих до губ, але вчасно спохопився. Його схвилювало не те, що з дівчиною вчинили. Йому йшлося про інше: щоразу, коли гадав, наче викрив слабкість тих, кому наразі служив, він виявляв, що його вже випередили, гадана слабкість уже була усунена з безжальною акуратністю, що його вражало. І непокоїло. Найголовнішим правилом його життя завжди було відшукування слабкостей, адже кожна слабкість — це тріщина, яку він міг промацати, поглибити і використати. Якщо ж його теперішні хазяї, ті, котрим він наразі служив, не мали слабкостей...

Насупившись під маскою, він узявся вивчати своїх соратників. Принаймні хоч тут можна було зауважити достатньо слабкостей. Їх

видавала їхня нервозність, навіть тих, кому вистачало клепки тримати язика за зубами. Негнучкість постави одного, рвучке посмикування спідниці іншою.

На його позір, добряча чверть присутніх «навіть не спромоглася хоч якось приховатися, окрім як нап'ялити чорні маски. Їхній одяг був вельми промовистим. Для прикладу жінка, яка стояла перед золотаво-багряним гобеленом і тихо перемовлялася з кимось іншим — важко було сказати, був то чоловік чи жінка, — була вдягнена у сірий плащ із накинutoю на голову відлогою. Очевидно, вона вибрала це місце, щоби кольори гобелена підкреслювали розкішність її одягу. Удвічі неро«умно привертати до себе увагу, бо її червона сукня з глибоким декольте, що оголювала занадто багато плоті, та з високим подолом, з-під якого визирали золоті патинки, свідчила про її походження з Ілліану, ще й із небідної родини, можливо, навіть із великопанської.

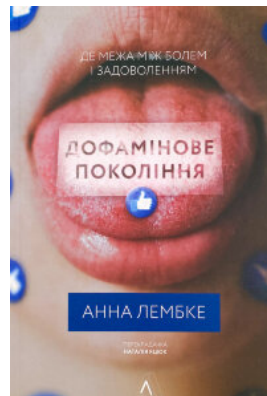
Неподалік ілліанки стояла інша жінка, самотня і похвально мовчазна, з лебединою шиєю і лискучим чорним волоссям, що хвилями спадало нижче пояса. Вона притулилася спиною до кам'яної стіни і за всім спостерігала. Жодного сум'яття, лише незворушне самовладання. Це все, звісно, чудово, проте її мідна шкіра і кремове сукня з високим коміром — що залишала відкритими одні тільки руки, а проте щільно облягала і була заледве не прозорою, при цьому натякаючи на все і не показуючи нічого — так само однозначно свідчили про її щонайшляхетнішу арад-доманську кров. І якщо чоловік, що називав себе Борсом, не надто помилявся, то на широкому золотому браслеті на її лівому зап'ясті мав би бути символ її Дому. І це мав бути символ саме її Дому, оскільки жоден високогідний доманець не поступиться своєю закостенілою честю, щоби носити символ іншого Дому. Гірше, ніж глупота.

Ось повз нього пройшов чоловік, одягнутий у блакитний, наче небо, шайнарський каптан з високим коміром.

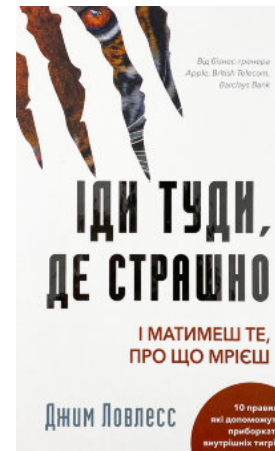
## Рекомендована література



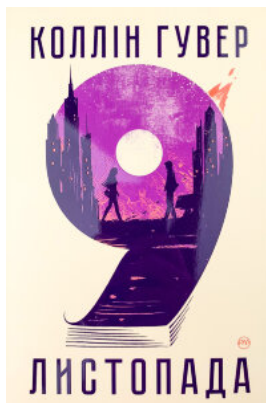
Словник мови тіла.  
Секрети невербальної  
комунікації



Дофамінове покоління.  
Де межа між болем і  
задоволенням



Іди туди, де страшно. І  
матимеш те, про що  
мрієш



9 листопада



Атомні звички. Легкий і  
перевіреним спосіб  
набути корисних  
звичок і позбутися  
звичок шкідливих



7 звичок надзвичайно  
ефективних людей.  
Ювілейне видання

**ridmi**  
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

**КУПИТИ**